

דוד. וזהו שורטזה יונגה זו בימי נתן, שפטותם (בראשית ח) והנה עליה זית טרפ בפיה. אוטו עליה זית טרפ וגחטף לכבודו, במה? בפיה. שעומדת על ראשו, ומקבל בכוד מיוינה זו. ומה שכתוב טרפ ולא טרפה, (אלא) כזכור הזיה שעושה תיל ומונצח. בישיבת הרקיע יונגה זכר הוא. מתוך שזכיר יונגה כתוב בנקבה, וכתווב כזכור בזמן שמקבל בכוד

זה.

מנגד זה כשב לב מקומו, מאיר באור עין המשם, שכתוב (החלים פט) כסאו כשם נגיד, ואך שבספא אחר יהיה לו بنفسים ואאותות גודלים. בראש מגדל זה יש עופות אש (הרוח) שמצפאים, בשעולה הקבר, צפוף של נעימות, שאיןنعم ונגון אותה נעימות.

למעלה מצלם מנים אחרים ויונים אחרים שפורים באור, עלים וירדים, יורדים ועלים לא שוכבים לעולמים.אותיות גדולות ואותיות קטנות פורחות ביגיהם.

אי חסיד קדוש, בשעה שהאותיות פורחות, רואה הקדם באותיות גדולות. כתוב באור לפי שעה, בראשית בראש אללים את השם ואות הארץ. (והארץ היהת תהו ובו גו, מכאן חזרות האותיות הגדלות בכתלה) מכות אותיות קטנות בהם ופורחות, ונראה מהן כתוב, ויאמר אלהים יהי אור וגו, וירא אלהים את הארץ וגו. אמר כך חזרות אותיות קטנות ומכות באותיות גדולות, ונראה מהן שבתוב, ויאמר אלהים יהי רקיע וגו. וכן כל מעשה בראשית, פלאות גדולות, ושמחה לעינים אלה. אשרי העם שלכל זה מצפים.

אי חסיד קדוש, מי שומר ברית, שם אותו אחריו, והוא להתחלה.

(בראשית ח) והנה עליה זית טרפ בפיה. והוא עלה זית, טרפ ומחרף ליקרא דיליה. במא. בפיה. דקיימא על רישיה, ומתקבלא יקר מהאי יונגה ובאי דכתיב טרפ, ולא טרפה, (אלא) בדכורה דא, דבעיד חילא ונצח. במתיבתא דרכיע, יונגה דבר הוא, מגו דאקרי יונגה, כתיב כנוקבא, וכתייב בדכורה, בזמנא דמקבלא יקר (חס) דא. מג"ל דא כד תפ לאטריה, נהיר כנהיירו דענינא דشمישא, דכתיב, (תהלים פט) כסאו בשם המש גדי. ואף דכński אחריא ליה בנטין ואתינו רברבין. בריש מגדל דא, אית עופין דנור (רויא) דקא מצפוףאן, כדרסlik צפרא, צפוףא דנעימו, דלית נעימו ונגונא כההוא געימז.

לעיה מפלחי, זינין אתרניין, ושפנינין אתרניין, דקא פרחין באוירא, סלקין ונחתי, נחתי וסלקי, לא משפטכין לעלמיין. אתוון רברבן, ואתוון זעירן, פרחין בינייה. אי חסידא קדישא, בשעתא דאתוון פרחין, חממי בר נש באתוון רברבן. כתיב באוירא לפום שעטה, (בראשית א) בראשית בראש אללים את השמים ואת הארץ (הארץ היתה תהו ובו גו, מהכא אהרי אתוון רברבן מלךוז) בטשי אתוון זעירן בה, פרחין, ואתחי מנייהו כתיב, ויאמר אלהים יהי אור וגו, וירא אלהים את הארץ וגו. לבתר מהדרי אתוון זעירן, ובטשי באתוון רברבן, ומתחזי מנייהו דכתיב, ויאמר אלהים יהי רקיע וגו. וכן כל עוזרא דבראשית, פלייאן רברבן, ויחדו לעינין עוזראן דאתוון אלין, זקהה עפמא דבל דא מחייבן.

אי חסידא קדישא, מאן דנטיר ברית, שיוי ליה מעשים של אותיות דבל דא מחייבן.